Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Codul penal
Codul de procedură penală

Legile de executare

Legea de punere în aplicare • Reglementarea anterioară
• Decizii ale Curţii Constituţionale • Recursuri în interesul legii
• Hotărâri prealabile • Legislaţie conexă • Index alfabetic

Ediţie actualizată la
13 ianuarie 2020

Editura Hamangiu
2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Copyright©2020 Editura Hamangiu SRL
Editură de prestigiu recunoscut în domeniul ştiinţelor sociale CNATDCU
Toate drepturile rezervate Editurii Hamangiu
Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul scris al Editurii Hamangiu
Editura Hamangiu: Str. Mitropolit Filaret nr. 39-39A, Sector 4, Bucureşti, O.P. 5, C.P. 91
Tel./Fax: 021.336.04.43; 031.805.80.21; Vânzări: 021.336.01.25; 031.425.42.24
E-mail: redactia@hamangiu.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROMÂNIA [Legislație]
Codul penal ; Codul de procedură penală ; Legile de executare. –
Ed. a 23-a. - Bucureşti : Editura Hamangiu, 2020
ISBN 978-606-27-1456-7

Cuprins general

CODUL PENAL ____ 1
Index ____ 177
Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal *(extras)* ____ 187

CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ ____ 195
Index ____ 497
Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală *(extras)* ____ 512

Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal ____ 521

Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal ____ 601

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

- **Decizia Curții Constituționale nr. 224/2017** referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 335 alin. (1) din Codul penal şi art. 6 pct. 6 teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (M. Of. nr. 427 din 9 iunie 2017);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 368/2017** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) şi ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal (M. Of. nr. 566 din 17 iulie 2017);
- **Legea nr. 193/2017** pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (M. Of. nr. 598 din 25 iulie 2017);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 518/2017** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul penal din 1969 şi ale art. 298 din Codul penal (M. Of. nr. 765 din 26 septembrie 2017);
- **Legea nr. 49/2018** privind precursorii de explozivi, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative (M. Of. nr. 194 din 2 martie 2018);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal (M. Of. nr. 518 din 25 iunie 2018);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 601/2018** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal (M. Of. nr. 1057 din 13 decembrie 2018);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 651/2018** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală şi ale art. 4 din Codul penal (M. Of. nr. 1083 din 20 decembrie 2018).

Codul penal

CUPRINS **ART.**

PARTEA GENERALĂ — **1-187**
Titlul I. Legea penală şi limitele ei de aplicare — **1-14**
Capitolul I. Principii generale — 1-2
Capitolul II. Aplicarea legii penale — 3-14
Secțiunea 1. Aplicarea legii penale în timp — 3-7
Secțiunea a 2-a. Aplicarea legii penale în spațiu — 8-14
Titlul II. Infracțiunea — **15-52**
Capitolul I. Dispoziții generale — 15-17
Capitolul II. Cauzele justificative — 18-22
Capitolul III. Cauzele de neimputabilitate — 23-31
Capitolul IV. Tentativa — 32-34
Capitolul V. Unitatea şi pluralitatea de infracțiuni — 35-45
Capitolul VI. Autorul şi participanții — 46-52
Titlul III. Pedepsele — **53-106**
Capitolul I. Categoriile pedepselor — 53-55
Capitolul II. Pedepsele principale — 56-64
Secțiunea 1. Detențiunea pe viață — 56-59
Secțiunea a 2-a. Închisoarea — 60
Secțiunea a 3-a. Amenda — 61-64
Capitolul III. Pedeapsa accesorie şi pedepsele complementare — 65-70
Secțiunea 1. Pedeapsa accesorie — 65
Secțiunea a 2-a. Pedepsele complementare — 66-70
Capitolul IV. Calculul duratei pedepselor — 71-73
Capitolul V. Individualizarea pedepselor — 74-106
Secțiunea 1. Dispoziții generale — 74
Secțiunea a 2-a. Circumstanțele atenuante şi circumstanțele agravante — 75-79
Secțiunea a 3-a. Renunțarea la aplicarea pedepsei — 80-82
Secțiunea a 4-a. Amânarea aplicării pedepsei — 83-90
Secțiunea a 5-a. Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere — 91-98
Secțiunea a 6-a. Liberarea condiționată — 99-106

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Titlul IV. Măsurile de siguranță 107-112[1]
Capitolul I. Dispoziții generale 107-108
Capitolul II. Regimul măsurilor de siguranță 109-112[1]
Titlul V. Minoritatea 113-134
Capitolul I. Regimul răspunderii penale a minorului 113-116
Capitolul II. Regimul măsurilor educative neprivative de libertate 117-123
Capitolul III. Regimul măsurilor educative privative de libertate 124-127
Capitolul IV. Dispoziții comune 128-134
Titlul VI. Răspunderea penală a persoanei juridice 135-151
Capitolul I. Dispoziții generale 135-137
Capitolul II. Regimul pedepselor complementare aplicate persoanei juridice 138-145
Capitolul III. Dispoziții comune 146-151
Titlul VII. Cauzele care înlătură răspunderea penală 152-159
Titlul VIII. Cauzele care înlătură sau modifică executarea pedepsei 160-164
Titlul IX. Cauzele care înlătură consecințele condamnării 165-171
Titlul X. Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală 172-187

PARTEA SPECIALĂ 188-446
Titlul I. Infracțiuni contra persoanei 188-227
Capitolul I. Infracțiuni contra vieții 188-192
Capitolul II. Infracțiuni contra integrității corporale sau sănătății 193-198
Capitolul III. Infracțiuni săvârșite asupra unui membru de familie 199-200
Capitolul IV. Agresiuni asupra fătului 201-202
Capitolul V. Infracțiuni privind obligația de asistență a celor în primejdie 203-204
Capitolul VI. Infracțiuni contra libertății persoanei 205-208
Capitolul VII. Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile 209-217
Capitolul VIII. Infracțiuni contra libertății și integrității sexuale 218-223
Capitolul IX. Infracțiuni ce aduc atingere domiciliului și vieții private 224-227
Titlul II. Infracțiuni contra patrimoniului 228-256[1]
Capitolul I. Furtul 228-232
Capitolul II. Tâlhăria și pirateria 233-237
Capitolul III. Infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii 238-248
Capitolul IV. Fraude comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice 249-252
Capitolul V. Distrugerea și tulburarea de posesie 253-256

Capitolul VI. Infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave 256[1]
Titlul III. Infracțiuni privind autoritatea și frontiera de stat 257-265
Capitolul I. Infracțiuni contra autorității 257-261
Capitolul II. Infracțiuni privind frontiera de stat 262-265
Titlul IV. Infracțiuni contra înfăptuirii justiției 266-288
Titlul V. Infracțiuni de corupție și de serviciu 289-309
Capitolul I. Infracțiuni de corupție 289-294
Capitolul II. Infracțiuni de serviciu 295-309
Titlul VI. Infracțiuni de fals 310-328
Capitolul I. Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori 310-316
Capitolul II. Falsificarea instrumentelor de autentificare sau de marcare 317-319
Capitolul III. Falsuri în înscrisuri 320-328
Titlul VII. Infracțiuni contra siguranței publice 329-366
Capitolul I. Infracțiuni contra siguranței circulației pe căile ferate 329-333
Capitolul II. Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice 334-341
Capitolul III. Nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive 342-347
Capitolul IV. Infracțiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activități reglementate de lege 348-351
Capitolul V. Infracțiuni contra sănătății publice 352-359
Capitolul VI. Infracțiuni contra siguranței și integrității sistemelor și datelor informatice 360-366
Titlul VIII. Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind convieţuirea socială 367-384
Capitolul I. Infracțiuni contra ordinii și liniștii publice 367-375
Capitolul II. Infracțiuni contra familiei 376-380
Capitolul III. Infracțiuni contra libertății religioase și respectului datorat persoanelor decedate 381-384
Titlul IX. Infracțiuni electorale 385-393
Titlul X. Infracțiuni contra securității naționale 394-412
Titlul XI. Infracțiuni contra capacității de luptă a forțelor armate 413-437
Capitolul I. Infracțiuni săvârșite de militari 413-431
Capitolul II. Infracțiuni săvârșite de militari sau de civili 432-437
Titlul XII. Infracțiuni de genocid, contra umanității și de război 438-445
Capitolul I. Infracțiuni de genocid și contra umanității 438-439
Capitolul II. Infracțiuni de război 440-445
Titlul XIII. Dispoziții finale 446

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PARTEA GENERALĂ

Titlul I. Legea penală şi limitele ei de aplicare

Capitolul I. Principii generale

Art. 1. Legalitatea incriminării. (1) Legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni.

(2) Nicio persoană nu poate fi sancționată penal pentru o faptă care nu era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârşită. *[**R.A.:** art. 2 şi art. 11 CP 1969]*

Legislație conexă: ► art. 7 CEDO; ► art. 49 CDFUE.

Art. 2. Legalitatea sancțiunilor de drept penal. (1) Legea penală prevede pedepsele aplicabile şi măsurile educative ce se pot lua față de persoanele care au săvârşit infracțiuni, precum şi măsurile de siguranță ce se pot lua față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

(2) Nu se poate aplica o pedeapsă ori nu se poate lua o măsură educativă sau o măsură de siguranță dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data când fapta a fost săvârşită.

(3) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită şi aplicată în afara limitelor generale ale acesteia. *[**R.A.:** art. 2 şi art. 11 CP 1969]*

Legea de aplicare: ► Art. 7. Ori de câte ori o normă în vigoare face trimitere la una sau mai multe infracțiuni prevăzute de Codul penal din 1969 sau de o lege specială modificată prin dispozițiile prezentei legi, trimiterea se consideră făcută la infracțiunea sau infracțiunile prevăzute de legea nouă, având aceleaşi elemente constitutive. ► Art. 236. Dispozițiile părții generale a Codului penal, precum şi dispozițiile generale ale prezentei legi se aplică şi faptelor sancționate penal prin legi speciale, în afară de cazul în care legea dispune altfel.

Legislație conexă: ► art. 23 alin. (12) C. Rom.; ► art. 7 CEDO; ► art. 49 CDFUE.

Capitolul II. Aplicarea legii penale

Secțiunea 1. Aplicarea legii penale în timp

Art. 3. Activitatea legii penale. Legea penală se aplică infracțiunilor săvârşite în timpul cât ea se află în vigoare. *[**R.A.:** art. 10 CP 1969]*

Dezlegarea unor chestiuni de drept. A se vedea Decizia nr. 7/2016 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, redată în extras *infra*, la art. 5.

Art. 4. Aplicarea legii penale de dezincriminare. Legea penală nu se aplică faptelor săvârşite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum şi toate consecințele penale ale hotărârilor

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi. *[R.A.: art. 12 CP 1969]*

Legea de aplicare: ► Art. 3. (1) Dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii. (2) Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire. ► Art. 5. (1) Atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete. (2) În cazul abrogării normei completatoare, norma incompletă va păstra elementele preluate de la aceasta, inclusiv limitele de pedeapsă, în forma existentă la data abrogării, afară de cazul în care legea dispune altfel.

Constituționalitate. Prin Decizia nr. 651/2018 (M. Of. nr. 1083 din 20 decembrie 2018), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstituțională.**

Dezlegarea unor chestiuni de drept. 1. Prin Decizia nr. 6/2015 (M. Of. nr. 257 din 17 aprilie 2015), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și pisicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și pisicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincriminării *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008, și a stabilit: *„În interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și pisicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și pisicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea* in concreto *a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008".*
Notă. Codul silvic a fost republicat în M. Of. nr. 611 din 12 august 2015, infracțiunile avute în vedere în decizia Înaltei Curți regăsindu-se în prezent în art. 107 și art. 109.
2. Prin Decizia nr. 30/2015 (M. Of. nr. 14 din 8 ianuarie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de către Curtea de Apel Brașov, Secția penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: dacă, în situația unei infracțiuni de înșelăciune (dar și a altor infracțiuni, de pildă, furtul calificat) comise sub imperiul legii anterioare, prin modificarea conținutului noțiunii de „consecințe deosebit de grave" și existența unui prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei, are

loc o dezincriminare parțială (a formei agravate), prin modificarea cerințelor de tipicitate ca trăsătură esențială a infracțiunii, și a stabilit:
„În situația unei infracțiuni de înșelăciune comise sub imperiul Codului penal din 1969, care a produs un prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei, modificarea noțiunii de consecințe deosebit de grave în Codul penal nu produce efectele prevăzute de art. 4 din Codul penal și nici cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și nu conduce la dezincriminarea infracțiunii de înșelăciune".
3. A se vedea Decizia nr. 9/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, redată *infra*, la art. 371.

Art. 5. Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei. (1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile. *[R.A.: art. 13 CP 1969]*

Legea de aplicare: ► Art. 12. (1) În cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă. ► Art. 16. (1) Măsura suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, până la împlinirea termenului de încercare stabilit prin hotărârea de condamnare. (2) Pentru determinarea legii penale mai favorabile cu privire la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 5 din Codul penal, instanța va avea în vedere sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere. ► Art. 17. În aplicarea dispozițiilor referitoare la legea penală mai favorabilă intervenită în cursul procesului, o pedeapsă cu suspendarea executării, aplicabilă potrivit Codului penal din 1969, este considerată mai favorabilă decât o măsură educativă privativă de libertate prevăzută de Codul penal.

Constituționalitate. Prin Decizia nr. 265/2014 (M. Of. nr. 372 din 20 mai 2014), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.**

Dezlegarea unor chestiuni de drept. 1. Prin Decizia nr. 2/2014 (M. Of. nr. 319 din 30 aprilie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de către Curtea de Apel București, Secția I penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul prescripției răspunderii penale, respectiv dacă prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, și, în aplicarea art. 5 din Codul penal, a stabilit că:
„Prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei".
Notă. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, prezentată *supra*, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2/2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a conferit art. 5 din Codul penal valențe neconstituționale, **astfel încât, odată cu publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul**

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Oficial al României, efectele Deciziei nr. 2/2014 a instanței supreme încetează, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție și cu cele ale art. 477[1] din Codul de procedură penală.

2. Prin Decizia nr. 5/2014 (M. Of. nr. 470 din 26 iunie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunii în formă continuată, respectiv, dacă infracțiunea în formă continuată reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, și a stabilit:

„În aplicarea art. 5 din Codul penal, se are în vedere criteriul aprecierii globale a legii penale mai favorabile.

Constată că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condițiile de existență și sancționare ale infracțiunii în formă continuată".

3. Prin Decizia nr. 10/2014 (M. Of. nr. 502 din 7 iulie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept dacă, în aplicarea art. 418 din Codul de procedură penală, privind neagravarea situației în propriul apel, circumstanțele atenuante reținute de prima instanță în favoarea inculpatului în condițiile art. 74 alin. (1) din Codul penal anterior pot fi menținute în condițiile art. 5 din Codul penal de instanța de control judiciar, învestită doar cu soluționarea apelului declarat de inculpat, chiar dacă pentru fapta analizată legea penală mai favorabilă o reprezintă noul Cod penal, respectiv dacă, în măsura în care circumstanțele atenuante trebuie menținute, efectele atenuante ale acestora sunt cele prevăzute de art. 76 din Codul penal anterior sau cele prevăzute de art. 76 din noul Cod penal, și a stabilit:

„În aplicarea art. 5 din Codul penal, circumstanțele atenuante se apreciază global în funcție de incriminare și sancțiune. În situația intrării în vigoare a unei noi legi, ce aduce modificări atât cu privire la pedepse, cât și cu privire la circumstanțele atenuante, circumstanțele ca parte din instituția sancțiunii unei infracțiuni nu pot fi privite și analizate distinct față de instituția pedepsei.

Înlăturarea circumstanțelor atenuante nu aduce atingere principiului neagravării situației în propria cale de atac prevăzut în art. 418 din Codul de procedură penală, atunci când în concret, pentru aceeași faptă, se stabilește o sancțiune mai puțin severă".

4. Prin Decizia nr. 21/2014 (M. Of. nr. 829 din 13 noiembrie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu-Mureș, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept în sensul dacă art. 5 alin. (1) din Codul penal trebuie interpretat că legea penală mai favorabilă este aplicabilă, în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost încă judecate definitiv și față de care s-a împlinit prescripția răspunderii penale până la data de 20 mai 2014, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă față de care prescripția răspunderii penale nu este împlinită, în interpretarea dată aceluiași text legal prin Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale, și a stabilit:

„Dispozițiile art. 5 alin. (1) din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale".

5. Prin Decizia nr. 13/2015 (M. Of. nr. 410 din 10 iunie 2015), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior sau conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară, și a stabilit:

„În aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior".

6. Prin Decizia nr. 29/2015 (M. Of. nr. 29 din 15 ianuarie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept dacă, în aplicarea art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cazul operațiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicate în temeiul Codului penal din 1969 pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul Codului penal din 1969, se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului în temeiul art. 5 din noul Cod penal sau se aplică legea în vigoare la momentul efectuării operațiunii de contopire și a stabilit:

„În procedura de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cadrul operațiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicate în temeiul Codului penal anterior pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracțiune săvârșită sub Codul penal anterior, se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului conform art. 5 din Codul penal".

7. Prin Decizia nr. 7/2016 (M. Of. nr. 251 din 5 aprilie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția penală, pentru cauze cu minori și de familie, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept „dacă, la stabilirea legii penale mai favorabile, conform art. 5 din Codul penal, pentru infracțiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, aflate în concurs cu una sau mai multe infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale se aplică avându-se în vedere toate infracțiunile comise de inculpat și impune aplicarea noului Cod penal pentru toate infracțiunile ori se aplică doar în raport de infracțiunile comise anterior datei de 1 februarie 2014, existând astfel posibilitatea aplicării dispozițiilor din vechiul Cod penal pentru acestea din urmă", și a stabilit:

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

„În aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă – identificată ca fiind legea veche sau legea nouă –, iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal".

8. Prin Decizia nr. 11/2016 (M. Of. nr. 468 din 23 iunie 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă, „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 86[1] din Codul penal anterior și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează potrivit dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 86[4] alin. (1) din Codul penal anterior sau conform art. 96 alin. (4) și (5) din Codul penal actual" și a stabilit:

„În aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei potrivit art. 86[1] din Codul penal anterior și o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează conform art. 96 alin. (4) și (5) din Codul penal".

Legislație conexă: art. 15 alin. (2) C. Rom.

Art. 6. Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei. (1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

(4) Măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, dacă este mai favorabilă.

(5) Când legea nouă este mai favorabilă în condițiile alin. (1)-(4), pedepsele complementare și măsurile de siguranță neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta.

(6) Dacă legea nouă este mai favorabilă numai sub aspectul pedepselor complementare sau măsurilor de siguranță, acestea se execută în conținutul și limitele prevăzute de legea nouă.

(7) Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alin. (1)-(6). *[**R.A.:** art. 14 și art. 15 CP 1969]*

Legea de aplicare: ► Art. 4. Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi. ► Art. 8. Dispozițiile art. 4 se aplică în mod corespunzător și pedepselor aplicate prin hotărâri care au rămas definitive anterior intrării în vigoare a prezentei legi, pentru fapte incriminate de actele normative prevăzute în titlul II. ► Art. 11. Dispozițiile art. 62 din Codul penal privind amenda care însoțește pedeapsa închisorii nu se aplică în cazul infracțiunilor săvârșite anterior intrării în vigoare a acestuia și nu vor fi avute în vedere pentru determinarea legii penale mai favorabile. ► Art. 13. (1) În cazul amenzilor stabilite definitiv sub imperiul Codului penal din 1969, aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile se face prin compararea amenzii aplicate cu suma ce rezultă din prevederile art. 61 alin. (2) și (4) din Codul penal, prin utilizarea unui cuantum de referință pentru o zi-amendă în sumă de 150 lei. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și amenzilor definitive stabilite pentru persoane juridice, în acest caz cuantumul de referință pentru o zi-amendă, utilizat pentru aplicarea prevederilor art. 137 alin. (2) și (4) din Codul penal, fiind de 2.000 lei.

Dezlegarea unor chestiuni de drept. 1. Prin Decizia nr. 1/2014 (M. Of. nr. 349 din 13 mai 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, și a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale. În a doua etapă se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal.

În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depășește maximul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maxim.

În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi".

2. Prin Decizia nr. 6/2014 (M. Of. nr. 471 din 26 iunie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept

Libris.ro Respect pentru oameni

vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei în ipoteza în care este vorba de tentativă, şi a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul tentativei, limita maximă a pedepsei ce trebuie avută în vedere este maximul prevăzut de lege pentru forma tentată (maximul special al pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea consumată, redus sau înlocuit conform dispoziţiilor privind tratamentul sancţionator al tentativei)".

3. Prin Decizia nr. 7/2014 (M. Of. nr. 471 din 26 iunie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea, Secţia penală şi pentru cauze cu minori, şi sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia I penală, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă în aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracţiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită" se înţelege maximul pedepsei prevăzut de lege pentru infracţiunea săvârşită sau şi sporul facultativ prevăzut de aceeaşi lege pentru sancţionarea acestei forme a unităţii legale de infracţiune, şi a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracţiunilor continuate, prin sintagma «maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită» se înţelege maximul special prevăzut de lege pentru infracţiune, fără luarea în considerare a cauzei de majorare a pedepsei prevăzută pentru infracţiunea continuată".

4. Prin Decizia nr. 8/2014 (M. Of. nr. 473 din 27 iunie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Dolj, Secţia penală, prin care s-a solicitat pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept ce vizează aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a lua în considerare la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită şi circumstanţele atenuante sau agravante reţinute condamnatului şi care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, şi a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită nu se vor lua în considerare circumstanţele atenuante sau agravante reţinute condamnatului şi care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă".

5. Prin Decizia nr. 13/2014 (M. Of. nr. 505 din 8 iulie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Harghita, prin care s-a solicitat pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunţate de un alt stat faţă de cetăţeni români aflaţi în executarea acelei pedepse pe teritoriul României şi a stabilit:

„Dispoziţiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, privitoare la legea mai favorabilă după judecarea definitivă a cauzei, sunt aplicabile şi cu privire la hotărârea de condamnare pronunţată de un alt stat faţă de cetăţenii români, dacă aceasta a fost recunoscută în procedura reglementată de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare".

6. Prin Decizia nr. 14/2014 (M. Of. nr. 525 din 15 iulie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Prahova, Secţia penală, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă, în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu

aplicarea art. 320[1] din Codul de procedură penală anterior, se reduce pedeapsa la maximul special prevăzut de lege pentru infracţiunea săvârşită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoaşterii vinovăţiei, şi a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320[1] alin. (7) din Codul de procedură penală anterior, reţinută condamnatului şi valorificată în pedeapsa concretă".

7. Prin Decizia nr. 15/2014 (M. Of. nr. 546 din 23 iulie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia I penală, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă prevederile art. 43 alin. (5) din noul Cod penal, ce reglementează regimul sancţionator al recidivei, în situaţia în care fapta a fost săvârşită după executarea unei pedepse aplicate printr-o condamnare anterioară, pot fi interpretate în sensul că pot fi aplicabile şi persoanelor ce au fost condamnate definitiv pentru săvârşirea unei infracţiuni cu reţinerea art. 37 lit. b) din Codul penal anterior, în situaţia în care pedeapsa aplicată a fost redusă în baza art. 6 din noul Cod penal, şi a stabilit:

„În interpretarea dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, pentru ipoteza unei infracţiuni comise în stare de recidivă postexecutorie judecată definitiv înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pedeapsa aplicată prin hotărârea de condamnare se va compara cu maximul special prevăzut în legea nouă pentru infracţiunea săvârşită prin luarea în considerare a dispoziţiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal".

8. Prin Decizia nr. 18/2014 (M. Of. nr. 775 din 24 octombrie 2014), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Galaţi, Secţia penală, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă, în aplicarea art. 21 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 187/2012, pedeapsa închisorii executabilă mai mare de 5 ani aplicată pentru infracţiuni săvârşite în timpul minorităţii se înlocuieşte cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o durată egală cu durata pedepsei închisorii ori cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o durată de 5 ani şi a stabilit:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 din Codul penal cu referire la art. 21 alin. (1), (2) şi (3) din Legea nr. 187/2012:

– pedeapsa închisorii executabilă sau pedeapsa în cazul pluralităţii de infracţiuni executabilă aplicată pentru infracţiunile comise în timpul minorităţii al cărei cuantum este până la 15 ani se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii;

– pedeapsa executabilă sau pedeapsa în cazul pluralităţii de infracţiuni executabilă aplicată pentru infracţiunile comise în timpul minorităţii mai mare de 15 ani, însă care nu depăşeşte 20 de ani se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o perioadă de 15 ani".

9. Prin Decizia nr. 3/2015 (M. Of. nr. 380 din 2 iunie 2015), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Iaşi, Secţia penală, prin care s-a solicitat pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispoziţiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralităţi de infracţiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reţinerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condiţiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal", şi a stabilit: